

La Política Provital no està a la Papereta ni al Parlament...

* * *

Podem definir la Política com la dimensió de l'existència humana que concerneix a la reflexió, la deliberació i la decisió sobre els assumptes de la *Polis*, és a dir, l'esfera pública.

Aquesta dimensió humana, com tantes altres, sofreix actualment profundes adulteracions i fortes degradacions. Ha sigut usurpada, des de fa més de dos segles, per un sistema oligàrquic estatista que es disfressa de democràcia.

Però, tot i la colossal maquinària propagandística que sosté i recolza aquest sistema, en les darreres dècades innumbrables persones ens hem adonat, de forma intuïtiva o de forma plenament conscient, que la participació que ens ofereix la "democràcia representativa" és insignificant en el millor dels casos i un engany en el pitjor.

Hem copsat la ineficàcia d'aquest tipus de «participació política» per fer front als problemes fonamentals de la humanitat. Hem comprès que el parlamentarisme no està a favor de les nostres potencialitats més positives. Hem vist la necessitat de desenvolupar la dimensió política d'una forma diferent, més genuïna.

És per això ens hem manifestat amb consignes com ara "*Que se'n vagin tots!*" (Argentina, 2001), "*En diuen democràcia i no ho és!*" (Catalunya, 2010-2012), "*Ningú ens representa*" (Espanya, 2011) o «*¡Esquerrres i dretes, la mateixa merda són!*» (Espanya, 2020).

És per això que hem escrit que «*La política parlamentària és la branca d'entreteniment del complex industrial-militar*» (Frank Zappa) o «*Si votar servís per canviar alguna cosa, ja estaria prohibit*» (Eduardo Galeano) o «*La supressió dels partits polítics seria un bé quasi pur*» (Simone Weil).

És per això que hem participat en col·lectius assemblearis, mobilitzacions populars, campanyes de conscienciació...

Hem intentat regenerar política. Recuperar la capacitat de fer-la directament des del Poble.

Però de moment, certament, no ho hem aconseguit.

Així que demà, 14 de febrer, la Generalitat de Catalunya ens convoca de nou al seu ritual de legitimació: les eleccions al Parlament de Catalunya.

Consignes buides, discursos encaminats a propiciar la nostra divisió com a poble i la nostra distracció dels assumptes més importants, proclames populistes, demagògia i hipocresia... aquests són alguns dels estratagemes dels partits que surten a la palestra.

I tots són còmplices del deliri deshumanitzador que estem vivint amb el pretext de la «pandèmia». Sigui per zel o per omissió, tots estan en plena connivència amb la narrativa, tant fictícia com fatal, tan poc científica com poc consensuada, de l'oficialitat.

La dicotomia entre votar aquesta o aquella altra opció és, en aquest context, poc o gens significativa. El totalitarisme tecnocràtic, genocida i ecocida avança mundialment a través de qualsevol de les opcions que se'ns ofereixen. Els qui realment porten el timó d'aquest presumptuós Titànic a la deriva no figuren en cap parlament.

En comparació amb la divisió entre el poble (és a dir, més del 99% de la població) i l'elit (és a dir, menys de l'1% de la població), la divisió entre dretes i esquerres és irrellevant. Només cal recordar a Stalin, que no tenia res a envejar a Hitler, Franco o Mussolini, per entendre que, sota els discursos aparentment «emancipadors» de les esquerres s'hi pot amagar el mateix grau de despotisme i despropòsit que sota els de dretes. Poso l'exemple de Stalin per a mostrar un cas extrem i palmàri, però si atenem als fets i no només a les paraules, si investiguem profundament la realitat en lloc de quedar-nos en una percepció superficial, ens adonem que la història de la modernitat està repleta de partits d'esquerres que promouen mesures que contravenen la tríada provital de la Llibertat, l'Amor i la Veritat.

Practicar la Política Provital de la Veritat, la Llibertat i l'Amor implica organitzar-nos, com a Poble, en els nostres barris, viles, comarques i províncies, constituint una xarxa cooperativa de grups d'estudi, de reflexió, d'investigació, de suport mutu, d'abastiment, d'intercanvi, de difusió i d'acció, amb un objectiu polític comú: la creació, el desenvolupament i l'empoderament d'Assemblees Populares Confederades, la institució política fonamental d'una societat veritablement democràtica.

En poques paraules: *la Política Provital no està a la Papereta ni al Parlament, sinó, potencialment, en el teu Poble i el teu Pensament.*

Blai Dalmau Solé
13 de febrer del 2021

DOCUMENTACIÓ

- *Por qué no voto* ([Video](#) i [Artícle](#) - Borja Vilaseca - 2020)
- *Reintegrar la Societat amb la Política* ([Article](#) - Blai Dalmau Solé - 2011)
- *Crisis Multidimensional y Democracia Inclusiva* ([Llibre](#) - Takis Fotopoulos - 2011)
- *La Próxima Revolución* - ([Llibre](#) - Murray Bookchin - 2015)
- *De la Intervención Política* ([Artícle](#) i [Audio](#)- Félix Rodrigo Mora - 2011)
- *Nota sobre la Supressió General dels Partits Polítics* ([Llibret](#) - Simone Weil - 1942).